

Hoe groot is jouw God?

(1^e preek in een serie over geestelijke vernieuwing)

*Liturgie zo.mo.16 augustus 2015
te Hardinxveld-Giessendam:*

Lied 392:3 (als votum)
Vredegroet van God
Gezang 160:1,2 (als amen)
'Hoger dan de blauwe luchten'
Opwekking 717
Gebed
Lezen: Psalm 145
Psalm 8:1-a,2-v,3-m,4-v,5-m,6-a*
Verkondiging
Psalm 145:1,4
Dooptformulier (incl. wet)
Lied 473:1,7,9
Dooptbediening Kiek en Mies
Opwekking 710 (zegen hen/ons)
Overhandiging doopkaarten
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 107:1 t/m 4
Zegen van God

*Liturgie zo.mi.16 augustus 2015
te Leerdam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Lied 434:1,2,5
Gebed
Lezen: Psalm 145
Psalm 8:1-a,2-v,3-m,4-v,5-m,6-a*
Verkondiging
Psalm 145:1,4
Geloofsbelijdenis
Gezang 160:1,2
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 107:1 t/m 4
Zegen van God

**volgens de Nieuwe Psalmberijming*

[1]

De naam die jullie voor jullie tweede kindje hebben gekozen,

Jan en Arina, is niet bepaald doorsnee. Kiek...

Volgens mij hebben jullie er ook best al wat over moeten horen.

Maar het is wel een bewuste keus.

Jullie kind is uniek, en daarom geef je het ook een unieke naam.

Hoewel je een tijd terug de naam toch al een keer langs zag komen,
bij een geboortebericht.

Maar ja... sinds jullie je eerste kindje Duuk hebben genoemd,

zie je die naam ook steeds meer bij andere kinderen.

Zo gaat dat. Dat hou je toch.

Maar het is altijd nog heel wat meer bijzonder dan Jan. Of Klaas.

Nou stond er van de week tot twee keer toe een interview in de krant met een *Klaas*.

En dan blijkt ineens: ook de ene *Klaas* is de andere niet.

Je hebt dan misschien geen unieke naam, maar wie je bent en wat je daarmee zegt kan wel degelijk het verschil maken.

De eerste *Klaas* die in de krant stond, was *Klaas Hoekstra*.

Wie kent hem?

(hooguit wellicht omdat hij aan de wieg stond van het hospice van Nijkerk)

En de dag erop, dinsdag, stond er een interview in de krant met een andere *Klaas*, *Klaas Hendrikse*.

Wie kent hém?

Ja, daar zie je het al, hè?

De ene *Klaas* is veel bekender dan de ander.

Alleen, iemand kan heel bekend zijn, uniek zelfs, maar dat hoeft niet meteen positief te zijn.

Klaas Hendrikse is de dominee die gelooft in een God die niet bestaat.

Daar is heel wat ophef over geweest, jaren terug (2006).

En hoe staat hij er nú in? Nou, nog precies hetzelfde, zo blijkt.

God, dat is volgens *Klaas Hendrikse*:

datgene wat er gebeurt tussen twee mensen.

Zoals liefde die je overkomt.¹

Mooi, maar God is dus geen Persoon,

laat staan een Persoon die groter is dan jij,

en waar je misschien zelfs wel diep van onder de indruk bent.

Zo is dat wel bij die andere *Klaas*, *Klaas Hoekstra*.

¹ *Nederlands Dagblad*, 11 augustus 2015, pag.8-9

Hij komt aan bod in een rubriek
waar mensen die niet zijn opgegroeid met het geloof
vertellen over hun bekering.²

Een van de dingen die dan altijd aan de orde komt is:
Wat roept nog steeds vragen op?
Nou, vaak wordt dan iets gezegd over dingen van *de kerk*,
waarom het altijd zus gaat en niet zo.
Of ook over wat men nog niet begrijpt *van God*,
bijv. waarom er dan nog zoveel lijden is in de wereld.

Dat laatste is ook het geval bij Klaas Hoekstra.
Alleen, hij draait het precies om.
Niet: als er een God is, waarom is er dan nog zoveel lijden?
Maar: als er zoveel lijden is, waarom geloven velen dan *nóg* niet in God?
Hij vindt het nog altijd vreemd "dat mensen niet luisteren,
terwijl God aan de wereld schudt."

Nou, dan heet je geen Kiek, of Mies, of Duuk... gewoon Klaas...
maar wat een verschil, de ene Klaas en de andere.
En dat heeft er alles mee te maken hoe jij God ziet.
Niet hoe bijzonder *jóuw* naam is, maar die van Hem.
Is Hij alleen maar wat wij er als mensen van maken?
Of geloof je in een God die juist ontzettend groot is?

Zoals jullie, Erik en Clari, zo treffend op Mies' geboortekaartje zetten:
"Groot (!) is uw trouw Heer iedere morgen weer aan ons betoond."

*

[2]

Nou denk je misschien: oké, prachtig,

² *Nederlands Dagblad*, 10 augustus 2015, pag.2

maar dat hoef je ons hier in de kerk toch niet te vertellen?
En ga je Klaas Hendrikse hier nu af zitten kraken,
of mensen die hetzelfde denken als hij?

Nee, dat is beslist niet mijn bedoeling.
Ook met hem, en met hen, ben ik bewogen.
Ik wil de vraag juist stellen aan mijzelf:
hoe groot is eigenlijk *jouw* God?

Want misschien geloof je wel dat God bestaat,
zou zomaar kunnen, zeker als je hier elke week zit.
Maar heeft dat eigenlijk nog wel invloed op je leven?
En hoe dan precies?
Als puntje bij paaltje komt,
hoe groot is God dan nog voor óns?

Er is een tijd geweest
waarin er met veel meer ontzag gesproken werd over God.
Er is zelfs een tijd geweest
waarin er zó gepreekt werd over de grootheid van God
dat de mensen massaal diep, diep onder de indruk kwamen van Hem,
met als gevolg dat er een enorme vernieuwing kwam in de kerk.

Dat heeft kennelijk alles met elkaar te maken:
hoe *groot* God is voor jou,
en hoe *grondig* je leven ten goede verandert.

Helaas sloeg dit op een gegeven moment ook enorm door,
en kreeg je in de kerk de bekende hel-en-verdoemenis-preken.
Waarbij er van de mensen niets overblijft dan brandhout voor de hel.
Helaas worden dat soort preken ook vandaag nog steeds gehouden,
zeker hier in de Alblasserwaard.

Met alle schade van dien.

Gelukkig mag er vandaag in deze zelfde polder
ook steeds meer genade worden gebracht.

Ik kan er ongelofelijk van genieten,
en ben er diep van overtuigd dat dit nodig is.

Maar genade is nooit goedkoop.

En dat wordt het wél als wij mensen steeds groter worden,
en God steeds kleiner.

In de afgelopen eeuwen zag je dat óók gebeuren.

En wij lopen hetzelfde gevaar vandaag.

Dan is de mens toch wel erg goed,
en God wordt het verlengstuk van dat
wat wij toch al vonden, of dachten.

Met als gevolg dat we steeds minder kunnen met God,
want als Hij liefde is hoe rijm je dat dan
met alle nood en onheil en oorlog in deze wereld?

Een God die de wereld wakker schudt,
zoals die ene Klaas (Hoekstra) dat dus zegt,
ja mág Hij dat van ons eigenlijk nog wel?

Of mag Hij alleen de lieve God zijn
die ons mensen in alles pleast
en ons verder zoveel mogelijk met rust laat?

*

[3]

Hoe groot is jouw God?

Zó groot, zegt Psalm 145.

David heeft er een heel lied op gemaakt
om dat uit de doeken te doen.

En misschien is het voor jou zo veel, en zo vol, dat je afhaakt.
Je weet niet meer hoe je het precies beet kunt pakken,
wat er nou uitéindelijk in heel dit lange lied wordt gezegd.

Laat mij je dan even laten zien wat begin en einde ervan is.
Meteen aan het begin zegt David dat het hem h́ierom gaat:
groot is de HEER, en dus verdient Hij alle eer! (vers 3a)
En helemaal aan het eind rond David het dan af met:
laat zó mijn mond de lof spreken van de HEER (vers 21),
oftewel: dit, zoals het hiervóór op alle mogelijke manieren bezongen is,
is de manier om vol lof te zijn over God.

Geen hel en verdoemenis,
het komt er zelfs niet bij in de buurt,
maar wel heel duidelijk:
alles en iedereen bestaat dankzij Hem.
Hoe groot is God? Zó groot!

En dat wordt op scherp gezet in de zin er pal vóór:
"De HEER waakt over wie hem liefhebben,
maar wie hem afwijzen, vaagt hij weg." (vers 20)
Daar moet je niet van schrikken,
maar dit laat juist zien hoe groot God is.
Hier wordt bewust niet in details getreden,
en de hel voorgeschilderd als een groot vuur
vol met venijnige duiveltjes en gillende mensen.
Nee, heel summier, heel sober wordt gezegd
wat de ultieme consequentie is bij de vraag: hoe groot is jouw God?

God, Hij kan je dus kennelijk maken of breken!

Des te bijzonderder dat Hij dat nog steeds niet doet.

Dan ben je pas groot, of niet?

Hij kan het. Ook nu. Op elk moment. Met wie Hij maar wil.

En toch doet Hij het niet. Nog niet. Nog steeds niet.

Maar besef goed dat God dus geen zielige oude man is

die het óók allemaal niet meer weet vandaag,

en die het voor de rest trouwens best wel goed bedoelt...

God is dus ook niet een *optie* - waar je voor kunt kiezen of niet,
ieder zijn ding nietwaar?

Nee, niemand van ons, niemand op deze hele wereld
kan ook maar één moment zonder Hem.

Als twee volgelingen van Jezus met diens boodschap de boer opgaan,
ergens in Griekenland,

dan zijn de toehoorders zó onder de indruk

dat ze hen zien als *goden* die bij hen op bezoek zijn gekomen.

En Paulus en Barnabas, want om hen gaat het,

weten niet hoe snel en hoe scherp ze dit moeten ontkrachten.

Stel je voor, wij zijn ook maar gewoon *mensen*.

En wat wij hier zeggen, en laten zien, is nu juist

dat niet mensen het leven kunnen maken of breken,

maar uiteindelijk alleen God.

“De levende God, die de hemel en de aarde en de zee heeft geschapen
en alles wat daar leeft.”

Hij mag dan de grote onbekende voor jullie zijn,

maar dan inderdaad wel de gróte onbekende.

De enige die echt groot is.

Omdat Hij alles en iedereen heeft gemaakt,

en al voor jullie zorgde toen je er nog geen benul van had.

“Hij zorgde dat het koren kon groeien,
dat jullie eten hadden en gelukkig waren.” (Hand.14:14-17)

Ja? Of je nu Klaas Hendrikse heet of Klaas Hoekstra,
of Jan, of Mies, of Kiek...

alles wat je nodig hebt, krijg je van Hem.

Wat is God dan groot, of niet?

En kijk, dáárvan zegt dan Psalm 145:

laat zó mijn mond Hem alle eer geven:

er is één God en ik ben het niet,

en jij ook niet, en u.

En gelukkig maar,

want dit – zegt Psalm 145 – dit slaat toch werkelijk alles.

Ik kan er gewoon niet over uit.

Als je op een gegeven moment dus de draad wat kwijt bent in dit lied,

omdat de volzinnen over elkaar heen buitelen,

de een nog weer enthousiaster dan de ander,

en het lijkt wel alsof er soms tien keer hetzelfde wordt gezegd...

klopt, zegt David, maar ik ben gewoon niet meer te stoppen.

Ik raak niet uitgezongen over Hem.

Mijn God is wel zo ongelofelijk groot.

Ik moet hierbij denken aan moeders die net bevallen zijn,

en al snel de ene na de andere mooie babyfoto op Facebook zetten,

zó vol zijn ze van hem, of van haar.

Soms een zinnetje erbij: sorry, ik kan het niet laten,

en als je me wilt ontvolgen ga je gang...

Nou, dat!

En dan bij *God!*

Probeer dit lied eens zó te proeven, en mee te maken,

en er vervolgens je eigen beeld van God eens naast te leggen:

hoe groot is God eigenlijk voor mij?
En wat zie ik dan kennelijk allemaal over het hoofd,
in mijn eigen leven,
in de natuur om mij heen,
in heel deze wereld ook?

En vraag je dat juist ook weer af
met het oog op je kind, of je kinderen,
met het oog op Kiek, of Mies.
Want hoe groot (of klein) God is voor jou
bepaalt ook zomaar hoe groot (of klein) God is voor je kinderen.
Voor de volgende generatie.

David vraagt er nadrukkelijk aandacht voor (in vers 4):
laat er een ketting ontstaan
van oudere en jongere en nog weer jongere generaties
die vertellen hoe machtig hun God eigenlijk wel niet is.

Ja maar hoe doe je dat dan?

Moet je dan psalmen gaan zingen net als David,
liederen die net zo verheven klinken?

Nee, helemaal niet.

Als je je maar wel laat aansteken door David, en zijn enthousiasme.
Van hem leert om niet voortdurend met de mode mee te doen door,
zodra het over God gaat, te zeggen:

ja ik vind het allemaal wel lastig hoor, ik snap niet waarom zus en zo...
waardoor God als je niet oppast steeds kleiner voor je wordt.

Nee, leer van David om vooral te getuigen
van de luister van Zijn koningschap,
oefen je er maar in om de glorie en de glans ervan weer te gaan zien,
en dus ook aan anderen te kunnen laten zien.

Weet je trouwens hoe David dit lied heeft gemaakt?

Hoe dat zo vol is geworden, met ook de nodige herhaling en zo?

Eigenlijk heel simpel:

David ging gewoon de letters van het alfabet bij langs.

Zoals wij dat ook wel eens doen,

bijv bij een stukje voor een trouwfeest:

de a is van... de b is van...

Toch?

Nou, misschien een goede oefening vanuit deze psalm:

probeer dat nou eens met God,

niet met prachtige volzinnen zoals David,

maar gewoon zoals bij jou past.

Kun je ook samen met je kinderen doen,

als ze wat groter worden.

Mooie manier om het er eens samen over te hebben,

de grootheid van God.

Begin maar:

de A is van almacht, God kan alles aan;

de B is van bergen, Hij heeft ze gemaakt;

de C is van... nou, wie weet er wat?

En er mag best de nodige herhaling in zitten, dat is niet erg.

Want herhaling, dat vind je alléén vervelend als je er zelf niks mee hebt.

Maar als je nou juist heel veel van iemand houdt...

dan is dat geen enkel probleem.

Ik hou van je, dat zeg je misschien wel -tig keer per dag,

als je verliefd bent, maar wat maakt 't uit?

Kijk, en dáár gaat het dus uiteindelijk om.

Dat je steeds meer gaat houden van deze grote God.

Laat ik zó mijn mond vol hebben over God, zegt David.

Hoe? Nou door te beseffen: wie hem afwijzen, ja die vaagt hij weg,

maar de HEER waakt over ... precies: over wie hem *liefhebben*,
en wie dus trots zijn op Hem.

Hoe groot is jouw God? Zó groot!!

*

[4]

Nou, ik hoop dat je dit een beetje mee kunt maken...

Maar het kan ook zomaar zijn dat je hier niets in ziet.

Want hoe groter God wordt, hoe machtiger,
des te meer word ik bang voor Hem.

Voel ik mijzelf almaar kleiner worden, en bijna verschrompelen.

Als deze God mij kan maken of breken, nou berg je dan maar,
doe ik het tegenover Hem dan ooit wel goed?

Psalm 145 heeft het daar toch ook over,
over Gods gerechtigheid (vers 7),
en dat God rechtvaardig is (vers 17).

En meteen klinkt het in onze oren als 'streng, maar rechtvaardig',
en dan toch eigenlijk vooral dat 'streng',
juist omdat God zo groot is.

Maar laat me dan nog een keer die vraag stellen:

hoe groot is God? Zó groot.

Zoals het in deze psalm bezongen wordt.

En als je dan nog wat beter durft te kijken, probeert te luisteren,
dan blijkt zijn gerechtigheid juist bevrijdend,

want David omschrijft die gerechtigheid zó (vers 8,9):

"Genadig en liefdevol is de HEER,
hij blijft geduldig en groot is zijn trouw.

Goed is de HEER voor alles en allen,
hij ontfermt zich over heel zijn schepping."

En aan het eind van de psalm weer precies hetzelfde:
"Rechtvaardig is de HEER in alles wat hij doet, (komma:)
zijn schepselen blijft hij trouw.
Allen die hem aanroepen is de HEER nabij!"

Hoezo streng?
Rechtvaardig, dat is bij Hem echt iets totaal anders,
met Zijn gerechtigheid komt Hij jou juist te hulp!
Want Hij hoort jouw klacht,
ja Hij vervult jouw *verlangen*...

Is je dat wel opgevallen zopas,
toen we deze psalm met elkaar lazen?
Dat het daar een paar keer gaat over ons verlangen?
Hoe groot is God? Luister maar:
"Gul is uw hand geopend,
u vervult het verlangen (!) van alles wat leeft." (vers 16)
En even later dus *nóg* een keer:
"Hij vervult het verlangen (!) van wie hem eren..." (vers 19)

God is dus niet de grote machtige Alleenheerser
die alles doet om zijn eigen verlangen te stillen,
en jij moet er maar aan geloven
en het hem zoveel mogelijk naar de zin maken.

Ook dat ene strenge zinnetje over dat wegvagen van wie hem afwijzen
moet je niet zo beluisteren.
Want de situatie is daar niet
dat Hij jou afwijst, maar jij Hem.
En er staat al helemaal niet:
als het Hem niet aanstaat, vaagt Hij je weg.

Zodat jij voor Hem door het stof kruipt,
 alles doet om Hem te *pleasen*:
 ik dóe toch mijn best,
 ik dóe toch alles wat U wilt,
 stop dan alstublieft om mij pijn te doen...

Nee, deze God is zó groot
 dat Hij op zoek is naar datgene wat *jij* verlangt, heel diep van binnen.
 En dat is dus juist niet dat je continu *bang* voor Hem moet zijn,
 maar – met een term uit de psychologie – *basic trust*.

Een heel basaal gevoel van veiligheid,
 zoals ieder mens dat meteen als baby nodig heeft.
 Dat je er niet over twijfelt
 dat er voor je eten en drinken wordt gezorgd,
 en dat je vader en moeder er altijd voor je zijn
 met hun liefde en warmte en aandacht.
 Zó ontzettend wezenlijk is dat,
 om je als mens gezond te kunnen ontwikkelen.

Nou, en weet je?
 Zó groot is nou jouw en uw God
 dat je hier bij Hem nooit één moment aan hoeft te twijfelen.
 Zijn liefdevolle aanwezigheid niet, immers Psalm 145 zingt:
 “Een steun is de HEER voor wie is gevallen,
 wie gebukt gaat richt hij op.” (vers 14)
 (Ook al is er niemand anders, Hij is er wel.)
 En ook dat eten en drinken niet, immers:
 “Allen zien hoopvol naar u uit,
 u geeft voedsel, op de juiste tijd.” (vers 15)
 En daar zijn dan meteen weer –tig vragen bij te stellen,
 maar die konden wel eens meer te maken hebben

met wat wij er als mensen met elkaar van maken
dan met wat God ook vandaag nog steeds aan voedsel geeft.

Wat wij weer mogen gaan leren, is dit:
basic trust, dat vind je vóór alles bij God.
Juist omdat Hij zó ontzettend groot is,
en alles en iedereen aankan.

Niet dat je het meteen snapt,
dat zegt Psalm 145 al meteen in het begin:
“...zijn grootheid is niet te doorgronden.” (vers 3b)
Maar dat zegt nu juist hoe groot Hij wel niet is,
dat jij als gewoon mensje Hem absoluut niet kan narekenen.
Maar schuilen bij Hem kun je, gegarandeerd.
Immers: groot is Zijn trouw!

En dat zit ook in die naam HEER
die je door de psalm heen steeds terug ziet komen.
David bezingt in dit lied de grootheid van *de HEER* (vers 3).
Weet je wat die naam betekent?
Op Mij kun je rekenen.
Wat er ook gebeurt, Ik ben er voor jou.
Kijk, die naam is nog eens uniek, of niet?
Iemand met zó ontzettend veel macht, en dan is dít Zijn Naam.

Daarom worden Kiek en Mies straks ook gedoopt!
Vader, Zoon en Geest – samen heten ze HEER. Jahwe.
De God die Zich vol liefde aan jou verbindt,
wie je ook bent en hoe je ook heet
en uit wat voor belangrijke of onbelangrijke familie je ook komt.
Eerder in de preek ging het over Klaas.
Ik stel nog graag even iemand anders aan u voor. Sjoerd.

Nou, ook al niet een unieke naam ofzo...
 is ook maar een eenvoudige ex-schaapherder uit Loenen.
 Maar zijn leven wordt bijzonder vanwege de unieke naam van Gód.

Sjoerd, hij heeft wat geleden in zijn leven.
 Hij zegt het zelf: *basic trust*, een basis van geborgenheid,
 dat ken ik niet, absoluut niet.
 Nee, want huis en thuis waren voor hem vroeger allesbehalve veilig.
 "Het betekende oppassen, in de gaten houden;
 wanneer slaat het geweld weer toe? En waar slaat het geweld mij weer?
 Zo ben ik opgegroeid.
 Dan word je een angstig jochie dat voortdurend oplet:
 wanneer ben ik weer aan de beurt?
 Ik was dus dagelijks aan de beurt.
 Daar kom je nooit overheen."

En toch kent Sjoerd inmiddels *basic trust*, maar dan bij God.
 Hij biedt hem nabijheid, zoals ook Psalm 145 dat bezingt (vers 18).
 Nee, zo zegt Sjoerd, in woorden heb ik Hem nooit gehoord.
 "Hij spreekt in ontferming: 'Jochie, ik ken jouw verdriet.'
 En als er één begrijpt wat onveiligheid is,
 dan is het de Man van smarten wel.
 De vraag is: willen wij ons verbonden weten met een gebroken Messias?"

Ja maar... zo wordt Sjoerd dan gevraagd... er zijn toch ook mensen
 voor wie God soms echt afwezig lijkt. Herken je dat?
 Nou, je zou denken van wel,
 als iemand dat zou kunnen herkennen, dan deze Sjoerd.
 Maar wat is zijn antwoord: "Nee, ik denk niet dat Hij afwezig is.
 Ik kan alleen niet meten hóe Hij aanwezig is.
 Maar ik ben er volkomen mee verzoend
 dat ik als gebrekkig mens niet het vermogen heb

mij voortdurend op de aanwezigheid van God te focussen.
God niet kunnen ervaren, hoort bij mens-zijn.
[Sjoerd is dus doordrongen van Gods grootheid, niet te doorgronden...]
Bovendien, als God zwijgt, is het dan direct gevaarlijk?
Hij heeft toch allang gesproken dat het volbracht is?
Dus als ik Hem nou eens vijf jaar niet zou horen,
dan is daar toch iedere dag die echo: 'Het is volbracht'."³

Daar word ik stil van... wat een getuigenis!
Of je dan Sjoerd heet, of Klaas, of Kiek of Mies...
zó komt er vrede in je leven, vernieuwing,
leven zelfs uit de dood (zoals de doop trouwens ook precies belooft).
Stil, mijn ziel, wees stil
en wees niet bang voor de onzekerheid van morgen,
God omgeeft mij steeds...
en Hij, Hij is wel zo ongelofelijk groot!

*

[5]
Daarom eindig ik vanmorgen met deze vraag,
opnieuw niet van mezelf, dit keer van een vrouw,
Els heet ze, Els van Dijk – nou hoe gewoon kan je naam zijn?
Maar opnieuw iemand
om met meer dan gewone aandacht naar te luisteren.
Omdat zij het leven kent, als geen ander,
door haar contact met studerende jongeren,
en de enorme aantrekkingskracht die zij op hen heeft.
Bij haar vinden ze een luisterend oor.
Door haar worden ze nooit veroordeeld,
maar gezien in wie ze zijn, en wat ze ten diepste zoeken.

³ EO-Visie, 3 juli 2015, pag.13-17

Hun *verlangen* dus,
soms heel diep verstopt onder onverschilligheid
of buitensporig gedrag.

Wat is haar geheim?

Waarom heeft deze Els al die zoekende jongeren zoveel te bieden?

Dit is wat zij zegt, wat zij aan ons allemaal vraagt,
en wat een perfecte toepassing is

van waar we het vanmorgen over hebben gehad:

“Durven we te leven vanuit Gods grootheid en Zijn almacht?

Vanuit de volheid en overvloed die bij Hem te vinden is?

(...)

Niet het eigen tekort, het leed van deze wereld
en de waan van de dag als uitgangspunt nemen,
maar de verlossende rechterhand van God.”⁴

Durft u het aan? En jij?

(...)

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer
13 augustus 2015

⁴ Drs. Els J. van Dijk, *Oefenen in verlangen*. Apeldoorn 2015. Pag.122,125.